

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.312/2018/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év március hó 27. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t:

A jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt K. Cs. D. ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. év november hó 8. napján kelt 25.B.515/2018/30. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott egészséget veszélyeztető bűncselekményét kábítószer-kereskedelem büntette kísérletének (Btk.176. § (1) bekezdés III. fordulat (3) bekezdés) minősíti.

A szabadságvesztés büntetést 3 (három) évre súlyosítja, annak végrehajtási fokozatát fegyházban állapítja meg.

A vádlott legkorábban a szabadságvesztés fele részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott letartóztatásának befejező napja 2018. január 8., helyesen 2018. január 9. napjától 2018. november 8. napjáig állt bűnügyi felügyelet alatt.

A vádlottal szemben a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámítást úgy pontosítja, hogy egynapi előzetes fogvatartás egynapi szabadságvesztésnek felel meg, a bűnügyi felügyeletben töltött időt pedig akként rendeli beszámítani, hogy öt nap bűnügyi felügyeletben (házi őrizetben) töltött idő felel meg egy napi szabadságvesztésnek.

A közúti járművezetéstől eltiltás időtartamába a vádlott vezetői engedélyének hatóságnál történt leadásától, 2018. március 8. napjától eltelt időtartamot rendeli beszámítani.

A 01160/732-25/2017. bü számú bűnjeljegyzéken T-243/2017. szám alatt bevételezett, a bűnjeljegyzék 8. tétele alatt lévő 1 darab HP márkájú laptopot és 01160/732-26/2017. bü számú bűnjeljegyzéken T-243/2017. szám alatt bevételezett, a bűnjeljegyzék 2. tétele alatt lévő 1 darab mobiltelefont a vádlottnak rendeli kiadni, és a bűnjeleknek a bűnügyi költség biztosítására történő visszatartását mellőzi.

Az elsőfokú eljárás során helyesen 1.197.678 (egymilliószázkilencvenhétezer-hatszázhetvennyolc) forint bűnügyi költség merült fel, melyből 1.093.556 (egymilliókilencvenháromezer-ötszázötvenhat) forintot a vádlott köteles az államnak megfizetni, 104.122 (száznégyszer-százhuszonkét) forintot az állam visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az elsőfokú bíróság ítéletében K. Cs. D. vádlottat a Btk. 178. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő, kábítószer birtoklása büntetében és járművezetés bódult állapotban vétségében (Btk. 237. § (1) bekezdés) mondta ki bűnösnek és ezért halmazati büntetésül 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 3 év közúti járművezetéstől eltiltásra és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról és a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben (házi őrizetben) töltött időt.

Beszámítani rendelte a közúti járművezetéstől eltiltás időtartamába a vádlott vezetői engedélyének hatóságnál történő leadásától eltelt időtartamot.

Rendelkezett a bűnjelekről, a felmerült bűnügyi költség összegéről és annak viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, téves minősítés miatt, az I. tényállási pontban foglalt cselekménynek kábítószer-kereskedelem büntetteként történő minősítése, a büntetés súlyosítása, valamint a szabadságvesztés fegyház fokozatban történő megállapítása végett jelentett be fellebbezést.

A vádlott és védője tudomásul vette az ítéletet.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.803/2018/1-I. számú átiratában az elsőfokú ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Utalt arra, hogy a marasztalás alapját a bódult állapotban elkövetett járművezetés vétsége is képezi, azonban az ügyészi fellebbezés e bűncselekményt nem érinti, ezért a Be. 590. §-ának (4) bekezdése alapján a felülbírálat - a Be. 590. §-ának (5) bekezdésében írt kivételekkel - csak az ítéletnek az egészséget veszélyeztető bűncselekményre vonatkozó részére terjed ki.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, hatályon kívül helyezésre okot adó feltétlen vagy relatív természetű eljárási hibát nem vétett.

A vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat feltárta és beszerezte, valamennyi bizonyítékot értékelési körébe vont. A megállapított tényállást ugyanakkor a vádlott tudattartásával kapcsolatban a Be. 592. §-a (2) bekezdésének d) pontjában írt okból megalapozatlannak tartotta. A bíróság által megállapított tényállás - helyes ténybeli következtetéssel - annyiban szorul kiegészítésre a gépkocsi csomagterében egy nylonzacskóban szállított MDMA, kokain és amfetamin tekintetében, hogy a vádlott tisztában volt azzal, hogy az általa átvett e kábítószer végső rendeltetése több, pontosan meg nem határozható számú fogyasztó kiszolgálása volt, a vádlott a neki forgalmazási céllal átadott kábítószernek harmadik személy részére történő leszállítására vállalkozott.

Az elsőfokú bíróság az I. tényállási pontban okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, azonban a cselekmény minősítése - az ítélet megalapozatlansága miatt - nem törvényes. A Fővárosi Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a vádlott tudta, hogy az általa átvett nyolcszattyor kábítószer tartalmaz, az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos érvrendszere helyes, ezt a kábítószer megszerzésének körülményeivel kapcsolatban a vádlott meg nem cáfolható vallomása alapján állapította meg. A vádlott saját vallomása valamint az eljárás során beszerzett objektív bizonyítékok (helyszíni szemle során lefoglalt tárgyi bizonyítékok) azonban együttesen csak arra engednek következtetni, hogy a vádlott tudta, hogy az általa átvett kábítószer forgalmazási célokat: további vevők fogyasztói igényének kielégítését szolgálja. A vádlott a saját vallomása szerint is olyan

személytől vette át a kábítószer tartalmazó nylonzacskót, aki általa is tudottan kábítószer-kereskedelemmel foglalkozott. A vádlott feladata az lett volna, hogy a kábítószer tartalmazó csomagot S. Zs. kérésének megfelelően - az ítéleti ténymegállapítás szerint is - egy harmadik személy részére szállítsa le, ezért cserébe a saját fogyasztása végett megszerzett marihuánáért nem kellett fizetnie. A vádlott tehát a kábítószernek a végső felhasználók felé történő eljuttatásában köztes szerepe volt. A S. Zs.-tól átvett kábítószer hatóanyagtartalma már önmagában is meghaladja a különösen jelentős mennyiség alsó határát, a vádlott által saját fogyasztás céljára megszerzett kábítószereken kívül is. Így e kábítószer mennyiségéből is tudnia kellett a vádlottnak azt, hogy az számos, meg nem határozható fogyasztó kielégítését célozta. Maga a bíróság is tényként állapította meg, hogy a kábítószereket tartalmazó nylonzacskóban a kábítószer porciózásához használatos digitális zsebmérleget foglaltak le, ehhez képest pedig a nyílászáróban lévő kokain és amfetamin kiadagolásra várt. A vádlott tudta S. Zs.-ról, hogy kábítószer fogyaszt, de azzal is tisztában volt, hogy a S. Zs. kérésére leszállított kábítószer nem - az általa tudottan ezen anyagok kereskedésével foglalkozó - S. Zs. saját szükségleteit fedezte. A vádlott végig akként vallott, hogy a Balaton Sound-ot is megtekintették volna. Elmondta, hogy S. Zs. célja is a Balaton Sound lett volna (nyomozati iratok 961. oldal utolsó előtti bekezdés, 23. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal), de mivel S. Zs. a családtagja betegsége miatt éppen akkor nem tud lemenni, ezért a vádlottal előreküldte a csomagot. Ebből pedig az következik, hogy a vádlott megbízójának a célja az volt, hogy a kábítószer a Balaton Sound fesztiválra juttassa el.

A fentiek alapján az állapítható meg, hogy a vádlott a kábítószer forgalomba hozatala érdekében látott el résztevékenységet: a kábítószer forgalmazó személytől ebből a célból a kábítószer átvette, órákon keresztül birtokolta, a gépkocsijával a kábítószer-forgalmazás szándékolt helyére elindult, a kábítószernek a rendeltetési helyére történő leszállítását azonban a rendőri intézkedés megakadályozta. Erre figyelemmel a vádlott cselekménye a Btk. 176. §-a (1) bekezdésének III. fordulataiba ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntette kísérletének minősül.

A fellebbezéssel nem érintett bódult állapotban elkövetett járművezetés vétsége tekintetében a Be. 590. §-a (5) bekezdésének a)-c) pontjában foglalt kivételek alkalmazására okot adó körülményeket látott megállapíthatónak.

A bünteteskiszabási körülmények alapján utalt arra, hogy a bíróság helyesen foglalt állást abban, hogy a vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása indokolt, azonban a cselekmény súlyosabb minősítése e körülmények pontosítását is szükségessé teszi. Az enyhítő körülmények ezért pontosítandóak azzal, hogy a kábítószer-kereskedelem büntette kísérleti szakban rekedt. A súlyosító körülmények ugyanakkor kiegészítendőek azzal, hogy a kereskedelem körében nem a különösen jelentős mennyiségre, hanem a jelentős mennyiségre történő elkövetés képez minősített esetet, ezért azt, hogy az erre a célra szánt kábítószer egyébként a különösen jelentős mennyiség alsó határát is meghaladta, súlyosító körülményként kell figyelembe venni. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta értékelni azt, hogy a vádlott büntetőeljárás hatálya alatt állva valósította meg a cselekményeit, ugyanis vele szemben a Budapesti V. és XIII. Kerületi Ügyészség B.XIII.6182/2014/8. számú, 2015. szeptember 24. napján kelt határozatával a vádemelést sikkasztás vétsége miatt 2 évi próbaidőre elhalasztotta, így a vádhalasztás próbaideje alatti jelen ügyben az elkövetés. Mivel a vádlottal szemben reálisan határozott tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt, így a helyes minősítésre és a bűnhalmazatra figyelemmel a büntetési tétel öt évtől huszonkettő évig terjedő szabadságvesztés, ezért az irányadó középértékhez (13 év 6 hónap) képest a bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás mértéke kirívóan enyhe, azok súlyosítása indokolt.

A járulékos kérdések annyiban szorulnak változtatásra, hogy a szabadságvesztés megemelt tartamára figyelemmel annak végrehajtási fokozatát a Btk. 37. §-a (3) bekezdésének a) pontja ad

alpontjára figyelemmel fegyházban szükséges meghatározni, ennek következtében pedig a Btk. 92. §-a (3) bekezdésének a) pontja alapján a bünyügyi felügyeletnek a büntetésbe való beszámítását is módosítani kell akként, hogy egynapi szabadságvesztésnek öt nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

Az elsőfokú bíróság a nyomozati iratok 3. oldalán szereplő költségjegyzéken feltüntetett 1.134.956 Ft bünyügyi költség megfizetésére kötelezte a vádlottat. E költségjegyzék azonban tévesen tünteti fel a vádlottra vonatkozó igazságügyi toxikológiai szakértői vizsgálat díját, az ennél kevesebb, helyesen 152.781 Ft (nyomozat irat 65-67. oldal, 215. oldal). Az iü. számírástechnikai szakvélemény nem csupán a vádlott, hanem N. A. mobiltelefonjának vizsgálatára is irányult. Mivel N. A. cselekménye teljes mértékben elkülönül a vádlottól, ezért a szakvélemény teljes díjának megfizetésére a vádlott nem kötelezhető. Erre figyelemmel a vádlott terhén maradó bünyügyi költség összegét is indokolt mérsékelni. Végül a költségjegyzéken nem szerepel annak az igazságügyi vegyészszakértő véleménynek a díja, amelyet azért szerzett be a nyomozó hatóság, hogy megállapítható-e a vádlottól és N. A.-tól lefoglalt MDMA hatóanyagtartalmú tabletták tekintetében az azonos eredet (nyomozati irat 79. és 263-267. oldal). Mivel e szakvélemény a vádlott bünyösségének alapját képező büncselekménnyel nincs összefüggésben, ezért indokolt, hogy e költséget az állam viselje.

Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 25.B.515/2018/30. számú ítéletét a Be. 606. §-ának (1) bekezdése alapján változtassa meg, a tényállás kiegészítését követően

- K. Cs. D. vádlottnak az I. pontban foglalt cselekményét a Btk. 176. §-a (1) bekezdésének III. fordulatóba ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette kísérletének minősítse,
- a vele szemben kiszabott szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát lényegesen súlyosítsa,
- a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban jelölje meg,
- a bünyügyi felügyeletben töltött időnek a kiszabott büntetésbe történő beszámítását változtassa meg akként, hogy egynapi szabadságvesztésnek öt nap házi őrizetben töltött idő felel meg,
- a bünyügyi költséggel kapcsolatos rendelkezést a vádlott által megfizetni köteles összeg mérséklésével és az állam által viselendő költség megállapításával módosítsa,

egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A vádlott védője a nyilvános ülésen utalt arra, hogy már a vádiratban is olyan tények szerepeltek, amelyek nem voltak megalapozottak. Hangsúlyozta, hogy a vádlott, ha gondosan járt volna el, nem vállalta volna el ezt a szívességet. Álláspontja szerint a tényállás megalapozott és a cselekmény minősítése is helyes. Semmilyen szervezett elkövetésre utaló jel nem volt, napi 10-12 órát dolgozott a vádlott, rendezett körülmények között él, autókereskedéssel foglalkozik. Mindezek alapján az ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés az alábbi eredményre vezetett.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 590. § (1), (2), (4) és (5) bekezdése alapján bírálta felül, figyelemmel az ügyészi fellebbezés tartalmára, arra is tekintettel, hogy az ügyészi fellebbezés csak az egészséget veszélyeztető büncselekményre terjedt ki.

Több büncselekmény esetén a Be. 590. § (4) bekezdése akként korlátozza a felülbírálat terjedelmét, hogy az teljes körűen (ítélet megalapozottsága, a bünyösség megállapítása, a büncselekmény minősítése, a büntetés kiszabása, az indokolás helyessége és eljárási szabályok sérelem nélküli érvényesülése), csak a fellebbezéssel érintett cselekményre terjed ki, ugyanakkor a Be. 590. § (5) bekezdése szerint a felülbírálat a (3) és (4) bekezdésben írt esetekben sem korlátozódik kizárólag a fellebbezéssel érintett büncselekményre, illetve ítéleti rendelkezésekre és részekre. A

feltétlen eljárási szabálysértések fogalmilag ugyanis csak egységesen vizsgálhatók, és függetlenül attól, hogy az ítélet mely részét érintik, a határozat olyan fogyatékoságát jelentik, ami csak az ítélet hatályon kívül helyezésével orvosolható. Korlátozott felülvizsgálat esetén is vizsgálni kell a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést és kötelező a fellebbezéssel nem érintett bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezés felülbírálata is. A másodfokú bíróság csak a vádlott terhére rótt cselekmények helyes minősítésének megállapítása után kerül ugyanis abba a helyzetbe, hogy a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezést is felülvizsgálhassa. Ezért azok vizsgálata korlátozott fellebbezés esetén is mindig a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörébe esik. E szabályok figyelembevételével végezte el az ítéletábra a felülvizsgálatot.

Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva, kellő alaposággal és körültekintéssel folytatta le.

Az elsőfokú bíróságnak a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével megállapított tényállása az egészséget veszélyeztető bűncselekmény tekintetében (I. tényállás) alapvetően helytálló.

Az a Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pontja alapján azonban részben megalapozatlan, mert a személyi rész és a tényállás tekintetében kisebb mértékben hiányos, illetve ellentétes az iratok tartalmával.

Nem tüntette fel a személyi körülmények körében a vádlott ellen folyamatban volt büntetőeljárást, és a vizeletében kimutatott kábítószer, a tényállás körében a megszerzett marihuána tekintetében helyesen állapította meg, hogy azt fogyasztásra szánta, a lakásán talált marihuána esetében azonban ezt elmulasztotta.

Iratellenesen határozta meg a vegyészszakértői véleményben rögzített hibahatárnak a figyelmen kívül hagyásával a vádlott által szállított, illetve fogyasztás céljából tartott kábítószer hatóanyag tartalmát.

Ezen túlmenően olyan megállapításokat tartalmazott, amelyek a jogi indokolás körébe tartoznak.

Miután azonban az ítélet ezen hibái és hiányosságai az iratok tartalma alapján maradéktalanul orvosolhatók, a tényállás megalapozatlansága a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban is kiküszöbölhető volt az alábbiak szerint:

Feltünteti, hogy a vádlottal szemben a Budapesti V. és XIII. Kerületi Ügyészség B.XIII.6182/2014/8. számú, 2015. szeptember 24. napján kelt határozatával a vádemelést a 2014. április 7. napján elkövetett sikkasztás vétsége miatt 2 évi próbaidőre elhalasztotta.

A másodfokú bíróság K. Cs. D. vádlott esetében rögzíti, hogy vizeletének vizsgálata során 161,0 ng/ml koncentrációban benzoilekgonin és 1137,4 ng/ml koncentrációban **Δ9-THC-COOH** vegyület került kimutatásra, ami kokain és marihuána fogyasztást bizonyít (nyomozati irat 215-217. oldalán lévő igazságügyi toxikológiai szakértői vélemény).

Az ítélet 3. oldalának 2. bekezdését úgy pontosítja, hogy a vádlott a körülményekből a tisztában volt azzal, hogy az ismerősétől átvett átlátszó nejlonzatyorban, melynek a Siófokra szállítását vállalta és megkísérelte, kábítószer van. Mellőzte azon kitételt, hogy a nejlonzatyor méretéből adódóan belenyugodott azok mennyiségébe is, mert az a jogi indokolás körében kifejtendő körülmény. A történeti tényállásban a cselekményt kell leírni, a jogi indokolás körében pedig ebből kell következtetést levonni arra, hogy a tényállási elemek megvalósultak-e vagy sem, a cselekmény elkövetésekor mi volt a vádlott tudattartama.

Erre figyelemmel nem adott helyt azon ügyészi indítványnak sem, hogy a tényállást egészítse ki azzal, hogy a vádlott tisztában volt azzal, hogy az általa átvett e kábítószer végső rendeltetése több, pontosan meg nem határozható számú fogyasztó kiszolgálása volt, a vádlott a neki forgalmazási céllal átadott kábítószernek harmadik személy részére történő leszállítására vállalkozott.

Az elsőfokú bíróság az „in dubio pro reo” elvét és az annak megfelelő bírói gyakorlatot (Kúria Bfv.III.1480/2015/10. (46) pont) figyelmen kívül hagyva járt el a vegyészszakértői vélemény értékelése során.

Megállapítja a másodfokú bíróság a 3. oldal 5. bekezdésében, hogy a vádlott tartózkodási helyén lefoglalt marihuánát is fogyasztási céllal tartotta a vádlott, annak tiszta hatóanyag tartalma a hibahatárt a vádlott javára értékelve 0,04 grammra becsülhető. Az autóban lefoglalt marihuána tiszta hatóanyag tartalma pedig szintén 0,04 grammra becsülhető a hibahatárt figyelembe véve. A fogyasztási célból tartott marihuána összes tiszta hatóanyag tartalma így 0,08 grammra volt becsülhető, mely a csekély mennyiség felső határát (6 gramm) nem éri el.

A vádlottól által szállítani szándékozott és lefoglalt 2001,5 darab MDMA tabletta tiszta hatóanyag tartalma 270+-16 gramm volt, a 23,68 gramm kokain tiszta hatóanyag tartalma 13,33+-0,59 gramm volt, 34,52 gramm amfetamin tiszta hatóanyag tartalma 23,1+-1,8 gramm volt. A hibahatárt azonban itt sem értékelte az elsőfokú bíróság a vádlott számára legkedvezőbb módon, ami ezáltal korrigálásra szorult, az az MDMA tabletták esetében 254 gramm (jelentős mennyiség 23,7%-a), a kokain esetében 12,74 gramm (jelentős mennyiség 53,8 %-a), az amfetamin esetében pedig 21,3 gramm (jelentős mennyiség 61,7 %-a). E kábítószeres hatóanyag tartalma együttesen meghaladja a jelentős mennyiség alsó határát (jelentős mennyiség 139,2 %-a), annak közel 14-szerese, a 3. oldal 7. bekezdését így módosítja.

A 3. oldal 8. bekezdését pedig szintén mellőzi arra hivatkozással, hogy a jogi indokolás körében kell rögzíteni a cselekmény minősítésére vonatkozó megállapításokat.

A fenti változtatásokkal a I. tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 591 § (1) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett.

Iratszerűen adott számot valamennyi bizonyítékról. Ismertette a vádlott védekezését és indokát adta annak is, hogy azt mennyiben fogadta, vagy vetette el, és mely bizonyítékokra alapította a tényállást. Megállapításaival a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság bár nem vonta kétségbe az igazságügyi toxikológiai szakértői véleményt, annak megállapításait nem rögzítette, ezt a másodfokú bíróság helyesbítette és beemelte a tényállásba.

A rendelkezésre álló iratokból az is megállapítható volt, hogy a vádlott esetében a saját fogyasztásra szánt kábítószer mennyisége a csekély mennyiség felső határát a 6 grammot nem haladta meg.

Az 1/2007. Büntető Jogegységi Határozat I. pontja szerint a kábítószerrel visszaélés megvalósulásakor természetes egységet csak az azonos törvényi tényállásba ütköző magatartások képeznek. E mennyiség tehát fogyasztói típusú magatartáshoz kapcsolódik, ezért a kereskedői magatartáshoz kapcsolódóan nem vehető figyelembe.

Az elsőfokú bíróság a kiegészített tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére az egészséget veszélyeztető bűncselekmény esetében, annak minősítésével, azzal, hogy a vádlott kábítószer birtoklásának büntettét követte el, azonban nem értett egyet, e tekintetben a fellebbviteli főügyészség indítványában foglaltakat osztotta.

Annak helyes indokát adta az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott milyen érvek alapján volt tisztában azzal, hogy az általa átvett nejlonzacskó kábítószer tartalmaz, ugyanakkor azt is meg kellett volna állapítania, hogy tudta azt, az általa átvett kábítószer forgalmazási célokat: további vevők fogyasztói igényének kielégítését szolgálja. Ezt a következők támasztják alá.

A vádlott a kábítószer forrásaként S. Zs.-t nevezte meg, akiről - egyebek mellett - a következőket vallotta.

A 2017. november 14-i gyanúsítottai vallomásaiban (nyomozati irat 959-963. oldal):

- a gépkocsiban lefoglalt marihuánát tőle vette,
- ezt előre egyeztettek a WickR nevű alkalmazáson (amelynek az a jellegzetessége, hogy a megtörtént kommunikáció nyomait azonnal törli),
- az elfogása napján S. Zs. kokainnal is megkínálta.

A 2018. szeptember 27. napján tartott tárgyaláson (23. sorszámú jegyzőkönyv):

- véleménye szerint S. Zs. valóban foglalkozott kábítószer-kereskedelemmel,
- nála mindig volt vagy fű (marihuána) vagy kokain,
- tudta S.-ól, hogy tud kábítószer szerezni.

Ezen körülmények alapján megállapítható - amint arra az elsőfokú bíróság az ítélet 10. oldalának 2. bekezdésében maga is hivatkozik rá -, hogy a vádlott a saját vallomása szerint is olyan személytől vette át a kábítószer tartalmazó nylonzacskót, aki általa is tudottan kábítószer-kereskedelemmel foglalkozott.

A vádlott feladata az lett volna, hogy a kábítószer tartalmazó csomagot S. Zs. kérésének megfelelően egy harmadik személy részére szállítsa le, ezt az elsőfokú bíróság is rögzítette, ezért cserébe a saját fogyasztása végett megszerzett marihuánáért nem kellett fizetnie. A vádlott tehát a kábítószernek a végső felhasználók felé történő eljuttatásában köztes szerepe volt.

A S. Zs.-ól átvett kábítószer hatóanyagtartalma már önmagában is meghaladja a különösen jelentős mennyiség alsó határát, a vádlott által saját fogyasztás céljára megszerzett kábítószereken kívül is. Így e kábítószer mennyiségéből is tudnia kellett a vádlottnak azt, hogy az számos, meg nem határozható fogyasztó kielégítését célozta.

A kábítószeret tartalmazó nylonzacskóban a kábítószer porciózásához használatos digitális zsebmérleget foglaltak le, ehhez képest pedig a nyolcszatyorban lévő kokain és amfetamin kiadagolásra várt.

A vádlott tudta S. Zs.-ról, hogy kábítószer fogyaszt, de azzal is tisztában volt, hogy a S. Zs. kérésére leszállított kábítószer nem - az általa tudottan ezen anyagok kereskedésével foglalkozó - S. Zs. saját szükségleteit fedezte. Ez a kábítószer már eleve S. Zs.-nál volt, ha továbbiakban is S. Zs.-nak a saját fogyasztása miatt lett volna szüksége erre a szerre, úgy maga vitte volna le a Balatonra és azt nem adta volna át a vádlottnak. A kábítószer mennyisége szintén kizárja azt, hogy ez S. Zs.-nak egy balatoni nyaralás alatti fogyasztását szolgálta volna.

A fentiek alapján az állapítható meg, hogy a vádlott a kábítószer forgalomba hozatala érdekében látott el résztvevőket: a kábítószer forgalmazó személytől ebből a célból a kábítószer átvette, órákon keresztül birtokolta, a gépkocsijával a kábítószer-forgalmazás szándékolt helyére elindult, a kábítószernek a rendeltetési helyére történő leszállítását azonban a rendőri intézkedés megakadályozta. A kábítószer forgalomba hozatala a kábítószer átadásán túlmenően több résztvevőből tevődhet össze, mely magában foglalja az eladók és a vevők felkutatását, a közvetítők igénybe vételét, az előzetes megbeszéléseket, az áru megtekintését, megvizsgálását, a

megállapodás megkötését, az áru tárolását, az átadás helyének előzetes felderítését, a szállítóeszköz és a kísérők biztosítását, stb., vagyis felölel minden olyan mozzanatot, amely azt célozza, hogy a kábítószer - akár további közbeékelődő személyek révén is - bekerüljön a kereskedelmi forgalomba (BH2002.175.). Az ilyen résztevékenységben részvétel nem bűnsegédi, hanem tettesi elkövetés, ha a tevékenység célja a kábítószer több személy részére történő hozzáférhetőségének a biztosítása (BH2013.264., BH2002.299.)). A forgalmazásra szánt, de ténylegesen a lefoglalás folytán forgalomba hozni már nem sikerült kábítószerre sem a megszerzés és tartás, hanem erre nézve is a forgalomba hozatal elkövetési magatartása valósul meg (EBD2012.B.19.). A forgalomba hozatallal elkövetett kábítószerrel visszaélés kísérlete valósul meg arra a kábítószerre is, amelyet az elkövető beszerzett, de a lefoglalás folytán értékesíteni nem tudott (BH2013.264.). A forgalomba hozatal befejezetté akkor válik, amikor a kábítószer bekerül a forgalomba, vagyis a továbbadás folytán ténylegesen megnyílik annak a lehetősége, hogy a kábítószerhez más vagy mások is hozzájuthassanak (1/2007. BJE III/2/b. pont, BH2002.299.).

A vádlott cselekménye ekként a Btk. 176. § (1) bekezdésének III. fordulatában meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntette kísérletének (Btk. 10. § (1) bekezdés) minősül.

A saját fogyasztás céljából tartott mennyiség vonatkozásában a Btk. 178. § (6) bekezdésében írtak alapján, a cselekmény szubszidiárius jellege miatt, figyelemmel a Kúria Bfv.III.1480/2015/10. számú határozatának (57) pontjában kifejtettükre, a halmazat megállapítását és a bűnösség kimondását mellőzte a másodfokú bíróság.

A járművezetés bódult állapotban vétsége tekintetében a cselekmény minősítése törvényes volt.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket jórészt helyesen tárta fel, azok annyiban szorulnak pontosításra, hogy a vádlott javára kellett értékelni a kísérlet távoli jellegét, mellőzni kellett ugyanakkor az enyhítő körülmények köréből az arra való utalást, hogy az elkövetési érték az értékhatár alsó határához áll közel, ugyanis ez a kábítószer birtoklása büntette esetében a különösen jelentős mennyiségre vonatkozott, jelen minősítés mellett pedig figyelemmel arra, hogy ebben az esetben a jelentős mennyiségnek van relevanciája, és annak közel 14-szerese volt, ez a körülmény a vádlott javára nem szolgálhat, súlyosít viszont az, hogy a különösen jelentős mennyiség alsó határának is 1,4-szerese volt.

Ugyancsak a vádlott terhére értékelendő a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés, vele szemben a Budapesti V. és XIII. Kerületi Ügyészség B.XIII.6182/2014/8. számú, 2015. szeptember 24. napján kelt határozatával a vádemelést sikkasztás vétsége miatt 2 évi próbaidőre elhalasztotta, így a vádhalasztás próbaideje alatti jelen ügyben az elkövetés.

Mindezen körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság K. Cs. D. vádlottal szemben alkalmazott büntetés nemét megfelelőnek találta, a kiszabott büntetés tartamát azonban eltúlzottan enyhének a kiszabható büntetési tételkeret nagyságára is figyelemmel, az ugyanis a helyes minősítésre és a bűnhalmazatra figyelemmel öt évtől huszonkettő évig terjedő szabadságvesztés, ezért annak súlyosítása volt indokolt.

Osztotta viszont az elsőfokú bíróság álláspontját a tekintetben, hogy lehetőséget látott a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjában írt enyhébb büntetés kiszabására, arra figyelemmel, hogy a vádlott ugyan maga is fogyasztott kábítószerrel, de emellett munkahellyel, rendszeres jövedelemmel rendelkezett, rendezett életvitelű volt, a jelen cselekmény egyszeri, rossz és hibás döntés volt részéről.

Mindezekre figyelemmel a vádlottal szemben a szabadságvesztés büntetés tartamát 3 évre súlyosította, e tekintetben az ügyészi fellebbezés alapos volt.

A közúti járművezetéstől eltiltás büntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát a másodfokú bíróság megfelelőnek találta.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a Btk. 37. §-a (3) bekezdésének a) pontja ad) alpontjára figyelemmel fegyházban határozta meg.

A Btk. 38. § (3) bekezdése alapján a vádlott esetében lehetőséget látott arra, hogy a büntetése fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható legyen, figyelembe véve azt, hogy első ízben került sor az elítélésére, a cselekmény elkövetése alkalmi jellegű volt, amit megbánt.

A büntetés-végrehajtási intézet adatai szerint a vádlott letartóztatásának befejező napja 2018. január 8. napja, ezt pontosítani kellett, valamint a bűnügyi felügyelet alatt töltött időt is feltüntette a helyes adatok szerint a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság beszámításra vonatkozó rendelkezése nem volt egyértelmű, ezt korrigálni kellett a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján, míg a szabadságvesztés végrehajtási fokozata megváltozására figyelemmel a Btk. 92. §-a (3) bekezdésének a) pontja alapján a bűnügyi felügyeletnek a büntetésbe való beszámítását is módosítani kellett akként, hogy egy napi szabadságvesztésnek öt nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

A közúti járművezetéstől eltiltás időtartamába a vádlott vezetői engedélyének hatóságnál történt leadásától, 2018. március 8. napjától eltelt időt rendelte beszámítani, mert a Budapesti XIV. Kerületi Okmányiroda tájékoztatása szerint a vezetői engedélyét ekkor adta le.

A 01160/732-25/2017. bü számú bűnjeljegyzéken T-243/2017. szám alatt bevételezett, a bűnjeljegyzék 8. tétele alatt lévő 1 darab HP márkájú laptopot és 01160/732-26/2017. bü számú bűnjeljegyzéken T-243/2017. szám alatt bevételezett, a bűnjeljegyzék 2. tétele alatt lévő 1 darab mobiltelefont a vádlottnak a Be. 321. §(1) bekezdése alapján rendelte kiadni, és a bűnjeleknek a bűnügyi költség biztosítására történő visszatartását mellőzte.

Az kétségtelen, hogy a lefoglalt, terheltnak kiadandó dolgot egyéb vagyoni kötelezésének biztosítására vissza lehet tartani, a visszatartás azonban soha nem kötelező. Az csak akkor indokolt, ha egyrészt a visszatartandó dolog képez akkora értéket, ami miatt valóban szolgálhatja azt a célt, hogy ebből a vagyoni kötelezéseket ki tudják elégíteni, másrészt ilyenkor is csak akkor lehet a dolgot visszatartani, ha tartani kell attól, hogy a terhelt a vagyoni kötelezést nem tudja, vagy nem akarja a későbbiekben megfizetni.

Jelen esetben az eljárás során felmerült és a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegéhez képest a lefoglalt dolgok csekély értéket képviselnek, azok nem tudják biztosítani azt a célt, hogy abból a vagyoni kötelezés kielégítésre kerüljön, másrészt a vádlott rendszeres jövedelemmel rendelkezik, a bűnügyi költség megfizetésére részletfizetést is kérhet, így nem merült fel adat arra nézve, hogy azt nem tudja, vagy nem akarja megfizetni. E körülmények mellett a bűnjelek bűnügyi költség biztosítására történő visszatartásának nem volt alapja, azt mellőzni kellett.

A bűnügyi költséget megállapító és annak viseléséről határozó rendelkezés tekintetében a másodfokú bíróság osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját arra vonatkozóan, hogy az igazságügyi számítástechnikai szakvélemény nem csupán a vádlott, hanem Nagysolymosi András mobiltelefonjának vizsgálatára is irányult. Mivel Nagysolymosi András cselekménye teljes mértékben elkülönül a vádlottétól, ezért a szakvélemény teljes díjának megfizetésére a vádlott nem kötelezhető. Erre figyelemmel a vádlott terhén maradó bűnügyi költség összegét is indokolt

mérsékelni. Tekintettel arra, hogy a szakértői vélemény 3 eszköz adatainak lementésére irányult, melyből kettő volt a vádlotté, az ezzel felmerült 124.200 forint kétharmadát, 82.800 forintot viseli a vádlott.

A költségjegyzéken nem szerepel annak az igazságügyi vegyészszakértő véleménynek a díja, amelyet azért szerzett be a nyomozó hatóság, hogy megállapítható-e a vádlottól és N. A.-tól lefoglalt MDMA hatóanyagtartalmú tabletták tekintetében az azonos eredet (nyomozati irat 79. és 263-267. oldal). Mivel e szakvélemény a vádlott bűnösségének alapját képező bűncselekménnyel nincs összefüggésben, ezért indokolt, hogy e költséget az állam viselje, ez 62.722 forint.

Nem volt helytálló az ügyészi hivatkozás a tekintetben, hogy a költségjegyzék tévesen tüntette volna fel a vádlottra vonatkozó igazságügyi toxikológiai szakértői vizsgálat díját 153.781 forintban és az helyesen 152.781 Ft (nyomozat irat 65-67. oldal, 215. oldal), ugyanis az ügyészség nem észlelte, hogy a 152.781 forint szakértői díjon felül 1.000 forint kamarai költségátalány is felmerült, így a teljes összeg 153.781 forint.

Mindezekre figyelemmel pontosítani kellett az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség összegét, mely így 1.197.678 forint, melyből a vádlott 1.093.556 forintot köteles az államnak megfizetni, a fennmaradó 104.122 forintot az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 615. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2019. év március 27. napján

Dr. Nehrer Péter
a tanács elnöke

Dr. Bíró Emese
előadó bíró

Dr. Mészáros László
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2018. év november hó 8. napján kelt 25.B.515/2018/30. számú ítélete K. Cs. D. vádlottal szemben a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.312/2018/11. számú ítéletével 2019. év március 27. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. év március hó 27. napján

Dr. Nehrer Péter

a tanács elnöke